

Sygn. akt II KO 83/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 16 lutego 2021 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 sierpnia 2007 r., sygn. akt XVIII K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 2 grudnia 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek J. K. o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Ł. pod sygn. XVIII K (...), zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 grudnia 2007 r., sygn. akt II AKa (...).

W uzasadnieniu wniosku skazany podniósł, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się rażącej obrazy art. 5 k.p.k., art. 440 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. Ponadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

orzeczenia polegający na przyjęciu zmanipulowanego i fałszywego obrazu zdarzenia narzuconego przez policję KPP w Z. dalece odbiegającego od jego zeznań. Uznał też, że padł ofiarą perfidnej intrygi ukartowanej z pełną premedytacją przez policjantów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydania takiego rozstrzygnięcia wymaga wniosek złożony przez J. K., bowiem – poza samym zgłoszeniem żądania – nie zawiera on jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na wystąpienie którejś z przesłanek uzasadniających przeprowadzenie postępowania wznowieniowego, a tym samym poddania go wstępnej kontroli, chociażby na potrzeby wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Analiza akt sprawy w żadnym stopniu nie pozwala na uznanie argumentów przedstawionych przez J. K. za mogące stanowić podstawę do wznowienia postępowania. Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności zaprezentowanych kwestii, w tym przede wszystkim, by miało dojść do ukartowania z pełną premedytacją intrygi przez policjantów, a wyrok miał zapaść na podstawie fałszywych zeznań, manipulacji oraz mistyfikacji. Po przeprowadzonej lekturze akt nie można też zgodzić się z autorem wniosku, by dochodziło do fałszowania protokołów przez policjantów, jak również do narzucania przez tych funkcjonariuszy fałszywego obrazu w sprawie, w wyniku czego miałyby dojść do popełnienia

przestępstwa na szkodę J. K.. Zagadnienie to – na co sam wskazuje J. K. - było zresztą rozpoznawane przez odpowiednie organy ścigania i nie uruchomiło postępowania karnego przeciwko tym policjantom.

Za wznowieniem postępowania nie przemawiają także takie okoliczności jak: wykończenie psychiczne i fizyczne, bycie porządnym obywatelem, uprzednia praca w służbach mundurowych, w instytucjach ochrony miejsca i osób, w ochronie majątków państwowych i prywatnych, cieszenie się wzorową opinią.

W końcu należy też stwierdzić, że wznowienie postępowania karnego nie może nastąpić na życzenie uczestnika postępowania karnego, niezadowolonego z pracy organów ścigania lub wymiaru sprawiedliwości, tylko dlatego, że podjęły działania dla niego niekorzystne, a nie istnieją jakiekolwiek podstawy by podważyć ich legalność.

W świetle tych okoliczności przedmiotowy wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko-radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.